

RADIONICA RADOSTI Danke Jesenske, Magistre ludens: **IGRAJ MOJU MUZIKU**

Zašto ne na svoju muziku?

Mislim da svaka (muzikalna) duša igra **svoju** igru na muziku, ili igra igru na **svoju** muziku. Najbolja kombinacija bi bila **igrati svoju igru na svoju muziku**.

I to bi bila **meditacija u pokretu**, kada se ratio isključuje, a emocija, kreativni deo našeg spopstva – duša – se uključuje ne bi li izrazila sebe samu. I zato je proces i oslobađajući i isceljujući i usrećujući.. majstorstvo predpostavlja održavanje visokog statusa energije, odnosno ekstatičnosti improvizacije kada ona zadobija dimenziju audio-kinetičke sinestezije.

..audio-vizuelna sinestezija

..filosofija igre.. alternativna realnost.. istovremena fokusiranost na dve tačke – muziku i spostveno telo..

Mislite li da možemo sami nešto učiniti za aktiviranje doživljaja mira i zadovoljstva umesto da pasivno čekamo da nam se dese?

Ako imate potrebu za igrom, možda ste razmišljali o vrsti muzike koja vas *tera da zaigrate*..

I šta se tu zapravo dešava ako pogledamo unutra.. igrač se stapa sa samom suštinom muzike, prepušta joj se i kad nema *znanje* o nekakvim igračkim kodovima, jer je to zapravo naša duševna potreba između ostalog da se i telom izrazimo.. dakle, pitanje je kako prevesti muziku na pokrete.

Čitava stvar ispoljava prirodu svojevrsne meditacije u pokretu, kada isključujemo levu, racionalnu stranu mozga, jer se – istovremeno koncentrišemo maksimalno kako na muziku tako i na telo, tj. na simultano-trenutno kreiranje prevoda, tj. određenu vrstu pokreta, ali uz pomoć unutrašnjeg pilota koga nazivamo intuicijom.

Plesna improvizacija kao duboko lični izraz kanalsanja muzike kako kroz spostveno, tako kroz telo drugog – ukoliko je prisutno – može zato biti i vrsta terapije – tj. **ART** – terapije. Izostanak koreografije otvara prostor slobode – što nije lak naum – jer se u svakom trenutku mora izabrati samo jedan oblik između mnogo mogućih koji prevodi intimni doživljaj muzike.. darovitost odnosno nivo muzičke i igračke inteligencije i ovde podrazumeva veći stepen samoorganizovanja procesa, paralelno sa percipiranjem muzikom, strukturisanja igre u manje celine – ne bi li čitav hepening ispoljio smisao inherentan muzici **koja se igra**, a ne na koju se igra.

Dakle, još jednom: poput neke vrste *pamćenja sebe*, mora se otvoriti dvostruki proces *ustrojavanja duha* – tok iznutra koji je spontan a koji projektuje drugu tačku u svesti izvan sebe, sa koje bi bilo moguće opservirati smisao tekućeg procesa, što nosi mogućnost prevage tog *objektivnog* posmatrača/kontrolora tj. upadanja u manirizam čime čitava stvar gubi željeni unutrašnji, tj. spontani karakter.

Cilj je ostati u telu, a istovremeno sinhronizovati energije muzike, pokreta i svesti. Pokazatelj da je sinestezija duha i tela proradila jeste trenutni osećaj duševnog zadovoljstva, a ideal bi bio da se postignuta (viso)-ravan energije samo-svesti uživanja održava iz pokreta u pokret.. To se doživljava kao prepuštanje nekakvom samosvesnom toku odigravanja.

D.J, magistra ludens

IGRA

1. Indijanska: **Ne možeš biti iscelitelj ako ne umeš da igraš**
2. Francuska: **Smokva koja gleda drugu smokvu postaje plodna**

Mala anketa kao uvod u seansu:

Pitanja:

Da li igrate i da li ste igrali?

Kad čujete reč – igra – prva asocijacija?

Da li imate problem da zaigrate bilo gde i kad drugi ne igraju?

Da li pravite razliku između muzike za igru i one koja to nije?

Omiljeni muzički žanrovi

Tehnički deo:

Zagrevanje – razgibavanje

Energetsko punjenje

Osmišljeno hodanje

Zen-tango dlanova